

<p>Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.</p>	<p>Agreement # 40005374/ Registration # 09089</p> <p>Datum, dokdy jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!</p> <p>J Time Committed À dé lai convenu</p>	<p>Telefon: 416/530-4222 Fax: 416/530-0069 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com</p>
--	--	---

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 20.

(346.)

Vol. 15.

Thursday,

October 20,

2005

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Trubadúr ztracené generace

Přední česká socioložka prohlásila o lidech, kteří se narodili v padesátých letech, že je to ztracená generace. Při tom pochválila ty starší, protože prý zažili ještě vliv svobodného myšlení a rozplývala se nad mladými jestřáby, jak vpluli do tržní ekonomie. Patřím ke ztracené generaci a měl jsem spíš pocit, že nám bylo něco ukradeno. Pamatuji se na dobu, kdy nám policie brala psací stroje a kdy saxofonista od Plastiků se dostal do šatlavy jen proto, že hrál na saxofón. Pak přišla doba tržní ekonomie a naše generace byla jaksi unavená, aby se drala na světlo. Kulturní pracovník, představitel té starší vzdělané generace, co psal pro Rudé právo, zaujal místo ve Svobodné Evropě a bránil se, že psal pouze o vážné hudbě.

Kytarista Radim Hladík nedávno řekl, že my jsme věděli, co chceme říci, ale nevěděli jsme, jak na to. Dnešní generace ví jak na to, ale neví co má říci. Jednou z mála skupin z té doby, která „přežila“ jsou písničkáři. Ať již žili v exilu nebo doma, jejich písničky stále hovoří. A mezi nimi je stálíci Jaromír Nohavica. Pokud někdo hledal odpověď na otázku, proč právě Jaromír Nohavica dokázal naplnit sál Ukrajinského centra v Torontu, pak to bylo proto, že jeho písničky hovoří k lidem jak doma, tak v exilu. Po jeho koncertě byl takový zájem o jeho autogramy, že jsme nestačili udělat slíbený rozhovor. Nakonec vše dopadlo dobře, nebylo to sice klasické interview, ale otázky jsme za Jaromírem Nohavicou poslali e-mailem a díky komunikačním schopnostem Martina Rejzka, který se zasloužil o tento koncert, se nám podařilo rozhovor ještě před uzávěrkou dostat do tohoto čísla.

ABE: V létě roku 1989 jste měl koncert ve Vídni pro emigranty, kterého se zúčastnil i Karel Kryl. Před časem jste měl koncert pouze z Krylových písniček, který přenášel Český rozhlas. Měli jste někdy i společné vystoupení a znal Karel Kryl vaši úpravu *Jeřabin*?

JN: S Karlem jsem vystupoval společně několikrát. Byl to pro mne vždy velký zážitek. Ve Vídni jsme si dokonce zazpívali společně mou píseň *Mávátka*. Harmonikovou úpravu *Jeřabin* Karel neslyšel. Na heligonku jsem začal pořádně hrát až po jeho smrti. Doufám, že by ho neurazila.

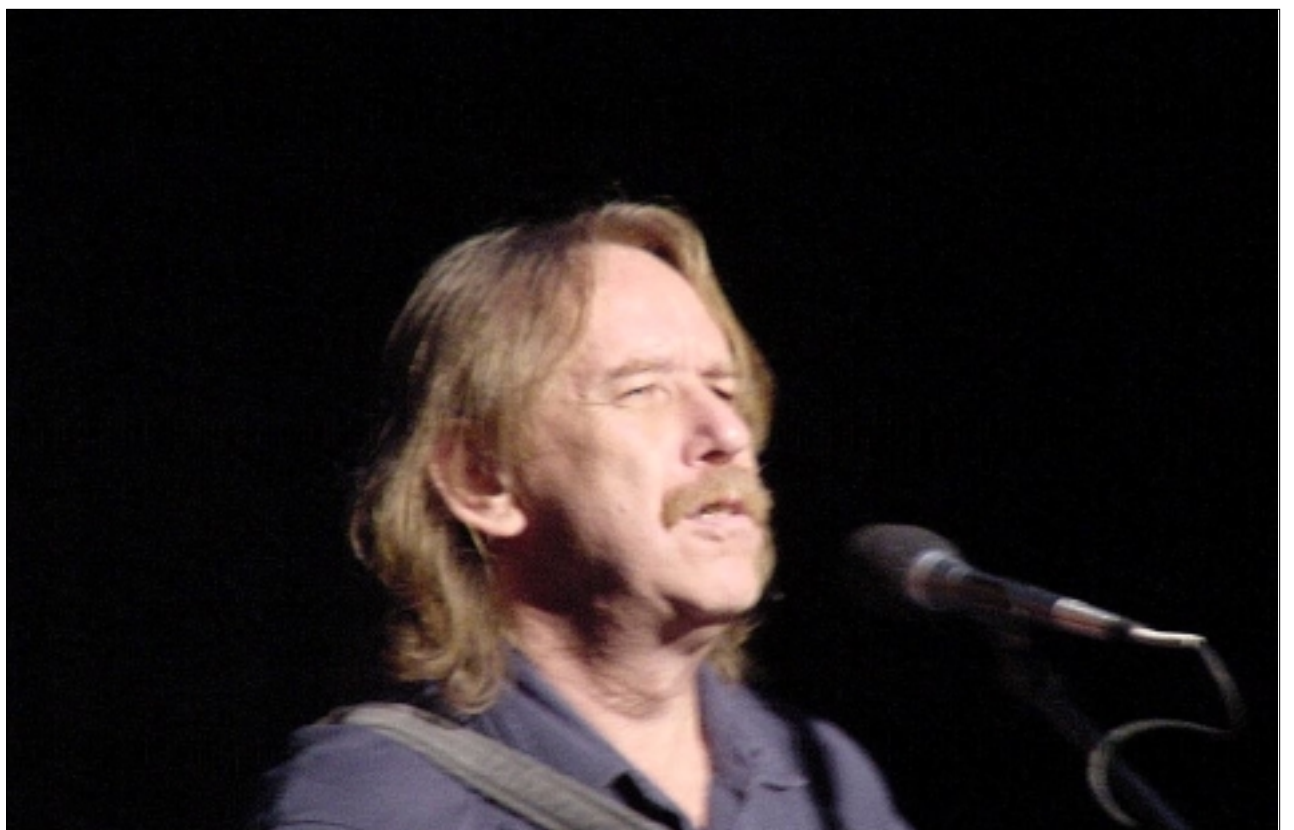
ABE: Bob Dylan snad nejvíce ovlivnil folkovou scénu šedesátých let. Nový dokumentární film *Není cesta domů* však ukazuje pouze období od roku 1961 do roku 1966. Co tato doba pro vás znamená?

JN: Mne se tvorba Boba Dylana nedotkla. V druhé polovině šedesátých let, kdy jsem se učil na kytaru, jsem uměl z paměti Krylovy písničky z *Bratříčku zavírej vrátka*. S těmi jsem sedával na „klepáči“ na našem porubském dvoře a hrál je kamarádům...

ABE: Když se Bob Dylan objevil s elektrickou kytarou, ozval se pískot a výkřiky „Jidáš!“ Nebyl jste někdy v pokušení použít také elektrickou kytaru, bral byste to jako zradu folku?

JN: Typem kytary se folk zradit nedá.

ABE: Další postavou, která vás ovlivnila byl kanadský básník Leonard Cohen, který se proslavil svojí písničkou *Suzanne*. Jednalo se o manželku jeho přítele architekta. Bydleli v montrealském přístavu a kdykoliv k nim přišel, tak mu Suzanne

J. NOHAVICA V TORONTU

uvařila čaj s pomeranči. Nejen vy, ale i třeba Kryl máte hodně písniček o dívkách. Skrývají se za nimi vždy konkrétní ženy? Jak se na to tváří vaše manželka Martina, když přijdete třeba s písničkou pro Martinu II.?

JN: Má žena byla písní o Martině velmi potěšena, protože tou první Martinou je Karlova přítelkyně a tou Martinou II. je právě má žena. Nedá se ovšem říci, že každá ženská postava má v mé písni konkrétní předobraz. Cesty inspirací bývají různé. A daleko častěji jsou to příběhy zaslechnuté, viděné, tušené, vymyšlené. To, že si v nich posluchač najde svou pravdu, je jen dobře.

ABE: Když jsem před časem zpovídal Hanu Hegerovou, řekla, že se jí z „mladých“ písničkářů líbí Jarek Nohavica. Kdo z mladých písničkářů se nejvíce líbí Jarku Nohavicovi?

JN: Jednoznačně Martina Trchová z Prahy.

AB: V době, kdy jste byl v Kanadě vstřelil Marek Heinz Finům třetí branku, tím České republice pojistil baráž. Předposlední písnička v Torontu byla o fotbalu. Televizní kamery vás zachytili, jak fandíte Baníku. Potěšilo Vás, že to byl právě Marek Heinz, který pochází z Ostravy. Máte některého oblíbeného fotbalistu, či dokonce oblíbeného fotbalového básníka, jak byl nazýván třeba Antonín Panenka?

JN: Mám sport rád jako takový. Obdivuji kumšt a dovednost sportovců a skrytou poezii v jednotlivých sportech. Ne všechny mne baví stejně, ale co jsem např. tady na cestách a mám na hotelu možnost, kouknu na americký fotbal. Jedinečný sport. Škoda, že doma ho chytím až v pozdních nočních hodinách. Na druhé straně mne hodně zklamal baseball. Netušil jsem, že je to v přímém přenosu tak ukrutná nuda. Nebýt reklam, nedalo by se na to koukat.

ABE: V roce 1990 jsem navštívil Pavla Dobeše, který mne přijal v trenýrkách. Omlouval se za to, ale já mu vysvětlil, že ho to naopak velice ctí a vyprávěl jsem mu příběh o příteli Kozlíkovi, kterému jeho přítelkyně přikázala nosit slipy místo trenýrek a jak on podlehl. Dobeš na tuto tragickou událost odpověděl programovým manifestem a již příští neděli vyhlásil na Lokotíně v Plzni naše: „Zpátky do trenek“. Jedině Dáša Vokatá mu tehdy odporovala, že má raději mužského „bez“. Jeho další cédéčko již má stejný název „Zpátky do trenek!“. Zde v Kanadě prolétla v Torontu Staru zpráva, že syn P. E. Trudeaua nosí slipy, zatímco syn Briana Mulroneého trenýrky. Tuto otázku opět cudně otevřel režisér Petr Zelenka v *Roku d'ábla* a na základě této otázky skupina *Čechomor* dospěla k závěru, že vás vůbec nezná. Měla by se udělat celonárodní diskuse o tomto problému? Pomohlo by to k tomu, že bychom se jako národ více poznali?

JN: Děkuji za inspiraci. Skvělý nápad. Zkusím doma rozpoutat velkou předvolební debatu o trenkách a slipech. Např. Modří ptáci do trenýrek. (To je jemná narážka na ODS, která má ve znaku modrého letícího ptáka.)

ABE: Co vás v Torontě překvapilo, kromě toho, že jsou zde semaforey za křižovatkou?

JN: Bylo toho více, ale nechci si hrát na chytrého, když jsem v Torontu pobyl tak krátkou dobu.

ABE: Myslíte si, že přijedete opět a kdy by to mělo být nebo chcete poznávat další místa, která?

J.N.: Určitě přijedu. Kdyby jen kvůli těm semaforům za křižovatkami. Já si jich vůbec nevšímám. A to si říkám básník.

Aleš Březina
